

Hồi thứ Chín

CUỘC TỶ ĐẤU RỪNG RỌN GIỮA ĐỘC CÔ NHẠN VÀ VÔ DANH TỬU

Độc Cô Nhạn trầm ngâm chưa kịp trả lời thì Vô Danh Tửu lại nói tiếp:

– Nếu cả hai ta cùng chết thì chẳng nói làm chi. Trường hợp có kẻ thắng người bại thì bên thua phải chịu một điều kiện của bên thắng.

Độc Cô Nhạn chau mày hỏi:

– Có cần phải nói rõ nội dung điều kiện ra không?

Vô Danh Tửu nói chắc như đinh đóng cột:

– Không cần! Nội dung sẽ do bên thắng tùy ý đưa ra, bên bại không được cự tuyệt. Đã có lão Ngưu gia kia chứng kiến vụ này.

Độc Cô Nhạn giương cặp mắt lên nói:

– Được rồi! Vậy chúng ta động thủ đi thôi!

Rồi chàng chẳng khiêm nhượng gì, vung trường kiếm lên đâm lẹ tới.

Địa Khuyết đạo trưởng đứng bên bồng lớn tiếng quát:

– Khoan đã! Biện pháp này không được đâu!

Đồng thời ông chuyển động thân hình mau lẹ vô cùng đứng xen vào giữa Độc Cô Nhạn và Vô Danh Tửu.

Độc Cô Nhạn đã vung tay kiếm ra đâm tới Vô Danh Tửu, liền bị Địa Khuyết đạo trưởng vội đứng ngang ngăn trở. Lão lại lớn tiếng hô:

– Hãy khoan! Hãy khoan! Biện pháp này nhất định không thể dùng được.

Độc Cô Nhạn thu trường kiếm về sa sầm nét mặt hỏi:

– Tại hạ nể mặt đạo trưởng là bạn với Thiên Long hòa thượng, nên không muốn tranh chấp. Tại sao đạo trưởng lại can thiệp vào công việc của tại hạ? Cuộc tỷ đấu giữa chúng ta có liên quan gì đến đạo trưởng?

Địa Khuyết đạo trưởng thẹn đỏ mặt lên, lão trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Vô Danh lão nhi hai chân đã thành tàn tật chẳng khác gì phế nhân. Nếu thí chủ phóng kiếm đâm chết lão cũng chẳng lấy chi làm danh dự!

Vô Danh Tửu vẫn không nhúc nhích. Lão vừa nghe Địa Khuyết đạo trưởng nói vậy liền bật lên tròng cười khanh khách ngắt lời:

– Lão phu chưa đến nỗi là một bó cỏ đâu.

Địa Khuyết đạo trưởng miễn cưỡng nói:

– Hai nữa là bữa nay ngẫu nhiên bản đạo có mặt tại đây, trên chốn giang hồ

những tiếng đồn đại vu vơ không phân hắc bạch tất nhiên họ cho rằng bản đạo đồng mưu cùng thí chày giết Vô Danh lão nhi.

Độc Cô Nhạn cười khanh khách hỏi:

– Theo ý kiến đạo trưởng thì nên làm thế nào?

Địa Khuyết đạo trưởng lớn tiếng:

– Mau rời khỏi nơi đây không trở lạ nữa!

Mắt Độc Cô Nhạn chiếu ra những tia kỳ quái nhìn chằm chập vào Địa Khuyết đạo trưởng. Chàng cười hỏi:

– Đạo trưởng lấy tư cách gì mà nói với tại hạ câu này?

Địa Khuyết đạo trưởng lại đỏ mặt lên vì bẽn lễn! Lão máy môi nhưng không nói gì nữa.

Độc Cô Nhạn mắt sắc như dao đảo nhìn quanh một lượt rồi tiếp tục cười nói:

– Nếu đạo trưởng có sợ bọn người giang hồ nghe lời phao đồn để mình mất oai danh thì chỉ có biện pháp hay nhất là đạo trưởng rời khỏi nơi đây lập tức. Tại hạ có thể kéo dài một thời gian nữa chờ cho đạo trưởng đi xa rồi mới động thủ. Như thế thì không lo gì làm tổn thương đến danh dự của đạo trưởng nữa!

Địa Khuyết đạo trưởng thẹn quá đâm ra tức mình, lão nói:

– Đại hiệp nên nhớ rằng đã bị Thiên Long hòa thượng hạn chế không được tùy tiện ước hẹn cùng ai điều gì. Bản đạo chịu lời ủy thác của Thiên Long hòa thượng chẳng thể không giữ cho tròn trách nhiệm được!

Vô Danh Tẩu cười khà khà nói:

– Lão mũi trâu kia! Thú thật đi! Phải chăng lão sợ Độc Cô đại hiệp sẽ thất bại về tay lão phu và đồng thời kế hoạch của lão mũi trâu và Lão trọc Thiên Long sẽ bị phá hoại?

Địa Khuyết đạo trưởng toan nói mấy câu chống lại, nhưng đã bị tiếng cười của Độc Cô Nhạn át mất.

Vô Danh Tẩu nhìn chằm chập vào mặt Độc Cô Nhạn khiến cho chàng ngừng tiếng cười rồi nói tiếp:

– Lão phu không tiện đẩy người vào chỗ khó khăn. Nếu các hạ cho lời nói của lão mũi trâu là phải thì các hạ nên đi đi. Lão phu sẽ phái Tư Đồ Tổng quản đưa các hạ ra khỏi trái núi này.

Độc Cô Nhạn lạnh lùng đáp:

– Tại hạ đã quyết định việc gì thì chẳng khi nào vì một sự trở ngại mà thay đổi. Huống chi...

Cặp mắt chiếu ra những tia sáng lạnh lùng nhìn Địa Khuyết đạo trưởng, chàng nói tiếp:

– Tại hạ bất chấp là thắng hay bại, dù có bị xúc động nội thương phải chết cũng đành, may mà thắng được thì sẽ trừ được mối hại lớn cho võ lâm. Như vậy mới hợp với điều kiên định ước cùng Thiên Long hòa thượng. Bằng thất bại thì tại hạ cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa. Bất luận Vô Danh lão nhân có đưa ra điều kiện gì cũng vô dụng...

Vô Danh Tẩu vượt chòm râu chùm rú trước ngực ung dung cười nói:

– Sự thực đúng là như vậy...

Địa Khuyết đạo trưởng nét mặt phấn hận, la lên:

– Bần đạo hối hận về hành động bữa nay...Độc Cô Nhạn! Bần đạo cùng Thiên Long hòa thượng trong lòng vẫn lo toan dẫn đại hiệp đi vào đường chính, nhưng đại hiệp không chịu nghe lời thì bần đạo cũng chẳng có biện pháp nào nữa.

Độc Cô Nhạn nhíu cặp lông mày cười hỏi:

– Đạo Trưởng nói vậy là muốn bỏ đi ư?

Địa Khuyết đạo trưởng ngần ngừ đáp:

– Không!...

Rồi lão giam lên:

– Ngồi trên núi coi chọi nhau cũng là một điều vui thích của con người! Bần đạo muốn coi hai vị tàn sát nhau.

Lão nói xong vọt người đi một cái lui về chỗ cũ.

Vô Danh Tẩu cười nói:

– Lão phu rất hoan nghênh ý kiến đó, mặc dầu cặp giò đã thành tàn phế và lão phu tự biết cuộc đấu này dữ nhiều lành ít. Nếu nghĩ đến tình hữu nghị từng cộng sự trên chốn giang hồ từ trước thì lão nên lo liệu những việc sau. Lão phu cảm kích vô cùng.

Đoạn lão giục Độc Cô Nhạn:

– Độc Cô đại hiệp! Bây giờ khởi sự được rồi đấy!

Địa Khuyết đạo trưởng tức giận đến cực điểm mà phải phì cười, nhưng mặt lão tím bầm không nói được câu nào nữa.

Độc Cô Nhạn vung trường kiếm lên quát:

– Hãy coi chừng!

Chàng phóng kiếm đâm vào trước ngực Vô Danh Tẩu.

Vô Danh Tẩu ngồi yên không nhúc nhích. Lão chờ cho mũi kiếm chỉ còn cách trước ngực chừng vài tấc rồi đột nhiên chĩa năm ngón tay phải ra nhằm chụp lấy mũi kiếm.

Động tác của Vô Danh Tẩu khiến cho Độc Cô Nhạn phải ngạc nhiên Vô

Danh Tẩu ra tay nhanh như chớp. Pháp chụp này dĩ nhiên là ghê gớm.

Vô Danh Tẩu người khô đét, năm ngón tay chỉ còn da bọc xương như móng chân gà.

Mũi kiếm sắc bén Của Độc Cô Nhạn bị nắm chặt coi hời hợt như không mà sự thực tay lão cứng rắn như sắt thép.

Độc Cô Nhạn cảm thấy một luồng âm kinh từ mũi kiếm hất ngược lại khiến tay chàng tê nhức.

Chàng ngấm ngấm kinh hãi muốn vận nội lực phản kích.

Vô Danh Tẩu đột nhiên buông ngón tay ra, cười ha hả nói:

– Các hạ quả nhiên không hổ với bốn chữ “Thiếu niên kỳ tài!”. Độc Cô Nhạn có ý tức giận nói:

– Vừa rồi nếu tại hạ phát huy “Ngũ Hành thần công” thì e rằng nửa người lão đã nát ra như cá m.

Đây nguyên là một nhát kiếm để dò xem thực lực đôi phương thế nào, nên Độc Cô Nhạn chẳng những không vận động thần công mà cũng không phát huy toàn lực.

Vô Danh Tẩu ung dung đáp:

– Dù đại hiệp có vận “Ngũ Hành thần công” thì lão phu lại có cách khác để đối phó, chứ chẳng phải thắng lão phu một cách dễ dàng như đại hiệp nghĩ đâu.

Độc Cô Nhạn đằng hắng một tiếng rồi lại vung kiếm lên chém tới.

Nhát kiếm này khác hẳn lần trước. Đầu mũi kiếm vọt ra một ánh sáng rực rỡ uy thế rộng tới một trượng vuông.

Địa Khuyết đạo trưởng buông tiếng thở dài khen rằng:

– Thiệt là một kỳ tài! Chỉ đáng tiếc tính nết chưa được thuần thực.

Người lão lạng đi một cái đã tránh ra xa hơn trượng.

Tiểu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo và mười hai bộ xương đều tới tấp lùi lại phía sau để tránh đòn.

Luồng ánh sáng ngũ sắc tựa như cây cầu vồng vọt ra quán quýt lấy Vô Danh Tẩu. Người lão bị chụp vào trong làn kiếm quang. Kiếm phong rít lên veo veo khiến người nghe không khỏi bỏ vía.

Vô Danh Tẩu tựa hồ bị luồng kiếm quang che kín, không nhìn thấy lão ra tay ứng chiến tưởng chừng lão để mặc Độc Cô Nhạn vận động “Ngũ Hành thần công” chém tới.

Sau một lúc, làn kiếm quang thư nhỏ dần lại. Vô Danh Tẩu vẫn ngồi yên như trước, có điều lão lún thấp xuống nhiều. Chiếc thạch đôn để làm ghế ngồi đã

bị Ngũ Hành thần công nghiền nát ra như cám. Lão ngồi phệt xuống mặt đất.

Trước mặt lão, những đôn đá, bàn cờ đã đều bị chiêu số mãnh liệt của Độc Cô Nhạn làm cho đổ vỡ tan tành, cả đến cây cờ trong vòng hơn trượng cũng đều nát bét.

Độc Cô Nhạn lộ vẻ kinh hãi vô cùng! Chàng không nhìn rõ Vô Danh Tẩu đã đón tiếp những chiêu số của mình bằng cách nào? Chàng cũng không nhìn thấy lão có những phản ứng gì khác để cầm cự. Thế mà lão vẫn ngồi yên tĩnh như trước. Hiển nhiên mấy kiếm chiêu tuyệt độc này không làm gì được lão. Làn kiếm quang đối với lão chỉ là một ảo ảnh chứ không phải thực sự.

Chàng nghĩ vậy không khỏi sửng sốt.

Vô Danh Tẩu đảo mắt nhìn những đống đá vụn xung quanh tùm tùm cười nói:

– Ngũ Hành thần công quả nhiên tàn độc phi thường! Nếu là người khác tất đã mất mạng rồi!

Độc Cô Nhạn dương cặp mắt lên nhìn lão trừng trừng rồi lắc thanh trường kiếm thẳng tay, nói:

– Tại sao lão không ngăn cản chống đỡ mà đón tiếp được chiêu kiếm vỡ đá tan bìa này?

Vô Danh Tẩu ngạo nghễ hỏi lại:

– Phải chăng đại hiệp muốn học kỹ thuật của lão phu?

Độc Cô Nhạn phì cười đáp:

– Tại hạ sắp chết tới nơi thì còn thêm muốn môn tuyệt học đó để làm gì nữa?

Vô Danh Tẩu cười xòa nói:

– Con người liện võ đã nhìn thấy bảo lục bí công thì dù là lúc sắp chết cũng không khỏi thêm khát.

Rồi lão cười ha hả tiếp:

– Tuy các ha được trời phú cho tài hoa tuyệt thế nhưng môn thần công này không thể ỷ vào thiên tài và tinh thần thông tuệ mà hiểu được đâu. Trừ phi lão phu nói rõ những công quyết để luyện tập.

Độc Cô Nhạn chau mày nói:

– Môn thần công đó quả nhiên thoát tục, nhưng tại hạ cũng chẳng thèm khát gì đâu, có điều chỉ muốn biết tên nó là gì mà thôi.

Vô Danh Tẩu lạnh lùng đáp:

– Đó là Du Già thần công.

Độc Cô Nhạn ngửa mặt lên trời cười nói:

– Hà hà! Du Già thần công! Té ra là cái học của nước Thiên Trúc bên Tây Vực, chả có chi ly kỳ.

Vô Danh Tẩu ngăn người ra hỏi:

– Thế nào mới gọi là ly kỳ?

Độc Cô Nhận cả cười đáp:

– Tự mình sáng chế ra được mới là kỳ.

Vô Danh Tẩu hăng giọng một tiếng rồi nói:

– Lão phu muốn lãnh giáo những môn của các hạ tự sáng chế ra.

Độc Cô Nhận tra gươm vào vỏ đánh soạt một tiếng. Chàng cúi xuống lượm hai mảnh đá, đoạn chàng vận nội lực vào mười ngón tay bóp một lúc thì thấy khe ngón tay bốc lên một dây khói đặc. Lúc đầu dây khói sắc trắng và nhỏ rồi sau biến thành sắc vàng thẫm.

Vô Danh Tẩu hơi biến sắc hỏi:

– Cái đó kêu bằng gì?

Độc Cô Nhận đáp:

– Đó là Kim Sa chưởng.

Vô Danh Tẩu lẩm bẩm, tựa hồ nói đề mình nghe:

– Hừ! Kim Sa chưởng! Cái này dường như trước xưa đã có rồi chả có gì mới mẻ.

Độc Cô Nhận nói:

– Kim Sa chưởng của tại hạ không cần phải chưởng phong chưởng lực mà chỉ lấy kim sa trong tay để giết người. Dù là một nắm đất cũng lập tức biến thành hàng vạn mũi tên sắt. Chỉ cần một hạt cát dính vào cũng đủ xuyên thủng phế phủ đối phương, làm cho chết ngay lập tức... Tôn giá liệu có thể ỷ vào Du Già thần công để đón tiếp được chăng?

Vô Danh Tẩu trong lòng nổi lên những mối băn khoăn khôn tả. Tuy lão đã từng gặp đại địch, võ công xuất quỷ nhập thần, nhưng gặp Độc Cô Nhận bản lĩnh quá thần kỳ, lão không có cách nào điều tra cho hiểu rõ y được. Kim Sa Chưởng của chàng mãnh liệt đến trình độ nào. Dĩ nhiên lão không dám mạo hiểm nhận lời. Vô Danh Tẩu còn đang do dự, bỗng nghe Độc Cô Nhận gằn giọng quát lên:

– Lão thất phu! Phải cẩn thận đấy! Tại hạ ra tay đây!

Dứt lời chàng vung tay lên, hai nắm cát vàng vọt ra. Bỗng nghe một trận vo vo nổi lên rồi tựa hồ có một đám mây vàng xô vào Vô Danh Tẩu.

Địa Khuyết đạo trưởng đứng theo dõi cuộc tử đấu thấy tình trạng này không khỏi lắc đầu lè lưỡi, trong lòng rất lấy làm khâm phục.

Một chàng thiếu niên hai chục tuổi đầu không có minh sư chỉ điểm mà bản

lãnh thành tựu đến trình độ này thì thật là một điều ra ngoài sức tưởng tượng của con người.

Vô Danh Tẩu không còn giữ bình tĩnh được như lúc trước nữa. Lão vung song kiếm lên phát huy một làn mờ trắng mịn mù bao bọc lấy thân mình. Làn mù trắng này lập tức ngưng tụ thành hình như một bức tường ngăn chặn đám mây vàng không cho xô vào.

Độc Cô Nhạn cười khăng khắc lên tiếng:

– Vô Danh lão nhi! Tôn giá dùng Bạch Cốt thần công để ngăn đón Kim Sa chưởng của tại hạ, nhưng tại hạ e rằng không được đâu.

Tôn giá nên biết rằng vàng có thể sinh ra lửa. Vậy khí huyền âm gặp lửa sẽ bị đốt cho tiêu tan.

Vô Danh Tẩu cười rồi nói:

– Trong Bạch cốt công của lão phu có ngưng tụ Huyền Âm Sát Khí có thể khắc chế được ngọn lửa Kim sa. Nếu không thế sẽ bị thua các hạ một bậc.

Lão chưa dứt lời thì hai đám mây một trắng một vàng đều phát huy kinh lực để đối chọi nhau. Một làn mù sủi sùng sục rít lên ve ve chói tai, tựa hồ một thùng nước lạnh đang đổ xuống than hồng phát ra tiếng lèo xèo.

Một lúc sau khói mù bốc lên. Cứ coi bề ngoài thì công lực của hai bên ở vào thế quân bình.

Độc Cô Nhạn trong lòng trầm trọng nghĩ thầm:

– Võ công lão này so với lão trọc Thiên Long cũng không kém gì, chẳng lẽ trước khi mình chết còn bị bại nhục về tay lão?

Vô Danh Tẩu vẫn ngồi nguyên chỗ cặp mắt chiếu ra những tia sáng xanh lè. Lão có một thái độ cao thâm khiến người không thể lường được.

Độc Cô Nhạn thấy Kim Sa chưởng của mình không thể thủ thắng trong lòng cũng hơi hồi hộp, vì chàng nghĩ rằng, nếu bọn họ còn có kỳ công cao hơn mà nội tạng mình thương thế bắt đầu phát động thì tất nhiên mình bị thảm bại.

Vô Danh Tẩu chờ đợi một lúc không thấy gì liền hỏi:

– Tại sao các hạ dừng tay không tấn công nữa?

Độc Cô Nhạn vẻ mặt nghiêm trọng, hai mắt hé mở, lắc đầu không trả lời. Người chàng đã hơi lão đảo, miệng phun ra một búng máu tươi.

Vô Danh Tẩu nhìn chàng chăm chăm rồi cười nói:

– Phải rồi! Vì các hạ miễn cưỡng vận công khiến cho thương thế trong nội phủ lại tái phát. Nếu các hạ không thể tái chiến, trận đấu của chúng ta tới đây là chấm dứt.

Độc Cô Nhạn không nói gì, trên môi thoáng lộ một nụ cười đau khổ, đủ biết

tâm tình chàng trầm trọng đến bực nào.

Địa Khuyết đạo trưởng đứng bàng quan đột nhiên vọt người lại trầm giọng nói:

– Bần đạo lấy sự công bằng mà nói! Thì Vô Danh lão nhi đã thua rồi!

Vô Danh Tẩu lại cười hỏi:

– Lão mũi trâu kia! Lão căn cứ vào điều chi mà nói như vậy?

Địa Khuyết đạo trưởng đồng dục đáp:

– Tình thế đã rõ ràng lắm rồi, lo là lão còn phải hỏi? Cuộc đấu giữ Kim Sa chưởng với Bạch Cốt thần công tuy diễn ra cục diện quân bình, song Độc Cô Nhạn phải đối địch giữa lúc bị trọng thương mà còn ngang sức với Vô Danh lão nhi, dĩ nhiên là y đã cao hơn một bực.

Vô Danh Tẩu, nghiêm trang hỏi:

– Lão mũi trâu nói vậy tỏ ra muốn làm trọng tài chăng!

Địa Khuyết đạo trưởng chẳng ngần ngại đáp ngay:

– Đó là một việc chính nghĩa, không thể từ khước được.

Vô Danh Tẩu tùm tùm cười quay lại hỏi Độc Cô Nhạn:

– Lúc các hạ phóng Kim Sa chưởng để đấu với Bạch Cốt thần công của lão phu thương thế đã phát tác chưa?

Độc Cô Nhạn thở dài lắc đầu đáp:

– Chưa!...

Vô Danh Tẩu lại hỏi:

– Công lực của các hạ có vì thương thế mà giảm sút không?

Độc Cô Nhạn đáp:

– Không có đâu!...

Địa Khuyết đạo trưởng cảm tức đến độ râu chổng ngược lên. Lão kêu to:

– Nếu cho bần đạo đa sự thì các vị bất phân thắng bại là xong.

Vô Danh Tẩu cười ha hả nói:

– Không phải là thắng phụ bất phân. Lão phu đã chiếm thượng phong một chút rồi.

Độc Cô Nhạn nhắm mắt không nói gì.

Địa Khuyết đạo trưởng vẫn không chịu la lên:

– Đó là lời nói vô căn cứ...

Vô Danh Tẩu cả cười ngắt lời:

– Độc Cô Nhạn đã nói: “Vàng có thể sinh ra lửa. Kim Sa chưởng là một

môn tuyệt kỹ có một sức nóng cực kỳ mãnh liệt”. Bạch Cốt thân công của lão phu thuộc về khí âm... Huyền Âm Sát Khí tính chất cực lạnh, nếu “ông trọng tài” chịu khó điều tra vạt áo Độc Cô Nhận sẽ rõ biến hóa!

Địa Khuyết đạo trưởng nghe nói cả kinh. Bây giờ lão mới phát giác vạt áo phía trước của Độc Cô Nhận có từng vết mỏng và sắc trắng tựa hồ hơi nước đóng thành băng.

Vô Danh Tẩu ung dung cười hỏi:

– Thế nào?

Địa Khuyết đạo trưởng ngửa mặt lên trời buông tiếng thở dài sườn sượt lớn tiếng la:

– Hồngбет! Hồngбет! Bần đạo miễn cưỡng chống lại mệnh trời thành ra rước lấy cái nhục.

Lão chưa dứt lời đã nhún hai vai vọt đi như một con chim khổng lồ xuyên vào trong rừng, lướt qua Ma trủng trạch. Lão chỉ nhô lên hụp xuống hai cái đã mất hút.

o O o